

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrivm Miracvlorvm Et Historiarvm Memorabilivm Lib. XII

Caesarius <Heisterbacensis>

Antverpiae, 1605

De morte Isenbardi sacristae eiusdem coenobij, cap. 3.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13177

A Egrotabat in eodem cœnobio scilicet Hemmenrode sacerdos, Isenbardus nomine, custos ecclesiæ, plus quàm tricesimum annum agens in ordine, & ad extrema perductus est. Media nocte, cum super eum ministrorum vigilaret diligentia, audiuerunt cum leui susurro verba sonare: timentesque ne morti proximus aliena loqueretur, ori loquentis auri adhibita, intellexerunt verba sublimia, adificationis plena, de gloria cœlestium & inenarrabili lætitia Sanctorum. Dignum ergo iudicantes testem his idoneum adhiberi, nunciauerunt hæc Abbati, qui & ipse graui laborabat infirmitate. Vocatus Abbas adfuit. Interim cecidit horologiū, & occasione sumpta, sic fari cœpit: Ach quam suauem noctem exegi, quam delectabili horologio temperando operam dedi, quã dulces & quàm suauis cœcentus audiui, choris in celo psallentium interfui: ach quàm cœcorditer, quã delectabiliter psallebant. In nostro cantu solet esse dissonantia, tædium, lassitudo, ibi longè aliter est: in vnâ omnes conueniunt melodiam, super omne quod delectat, dulciorem. Infatigabiles laudare non cessant, & quanto plus laudant, tanto plus crescit amor laudandi, & mirabili ac inffabili modo hoc prouenit in vsum gratissimæ quietis, quòd nunquam vacant a laude creatoris. Ibi vidi homines nostri ordinis super homines alios eminere, claritate, & dignitate, & gratia præcellere. Qui enim magis hîc humiliati sunt, mediocribus pro Christo contenti, eo gloriosius ibi exultant, abundantiosem accipientes consolationem, facie splendidissimi, statura celsi, veste gloriosi; cum his familiariter conuersatus sum, & amico reffectus colloquio. Apparuerunt etiã mihi fratres nostri, dominus Wernerus Prior, & dominus Michaël, & dominus Arnoldus, & dominus Cuno, & dominus David honore celsior, candidissimis induti cucullis, quorum nitor oculis meis tam erat impenetrabilis, quàm radius fulguris coruscantis. Tanta gloria vestium delectatus, sollicitè quæreba, si talè ego habiturus essem: & dixerunt;

tant: Qui viuit irreprensibiliter, talem vestem sperare potest: si verò vitium latuerit in conuersatione, macula apparebit in veste: culpa enim vitæ, maculam facit in veste: immaculatâ ergo merebitur habere vestem, qui se à maculis seruat immunem. Et dixi: Quæ sunt maculæ? & ille, Murmuratio, detractio, inuidia, negligentia, & quicquid sinceritatem cordis maculat & confundit: qui talia agunt, in gloria vestis maculam ponunt. Tu verò pro multis laboribus, & vitæ honestate, similè sortieris vestem. His dictis faucibus arefactis, viribusque exhaustis, defecit loquens. Post modicum, instillata refocillatus aqua, resumptoque spiritu, ad loquendum se parans, spem fecit auditoribus, & ait; Vtinam differret me Dominus, vsque dum cõpleto opere Dei, dominis nostris loqui possem. Ach quam lati nuntij baiulus essem, quàm læta, quàm stupenda narrarè, quæ vidi, quæ audiui, & sensi, quæ parata sunt diligentibus Deum, & in laude eius vigilantibus! Et Abbas: Frater quomodo hæc vidisti? Et ille: Quater hac nocte raptus sum ante Deū, pectus meum apertum est, & anima mea educta est, & statim fui inter choros angelorū, & vidi Dominā nostram in immensa claritate, cum suis sacris virginibus, quæ se mihi promisit in necessitate adfuturam, & sanctum Michaëlē cum multo exercitu angelorū præparatum in auxilium mihi. Nā altari, & memoriæ suæ, honorē solebam semper impendere, & innumerabilē multitudinem Sāctorum, & quos antea non viderā, statim agnoui. Rursum spiritu & viribus deficiens, loqui cessauit. Compulsus itaq; de sorbitiuncula pauxillū accepit, & gustās ait: O quā dulcis est Dominus gustatibus se! O quāta est suauitatis eius abundantia, quā larga, quā indeficiēs, & omniū deliciarū copiis affluēs, quame in hac nocte reficere dignatus est! O dulcedo illa, dulcedo gratissima, optabilis, & præstatiissima! O quā singularis, quā excellens, & ineffabilis! Intrus enim in corde vtcunque teneo, verbis autem explicare non valeo, quam sentire potui, non possum effari, rei niuietate victus. Tam felici refectione pastus, hanc su-

per-

peraddere superfluum duco: hæc breue & modicæ
 nutrimentum præstat, illa in perpetuum reficit & sa-
 ginat. O quam beati sūt qui illa sine fine fruituri sūt.
 Iubente Abbate, vocati sūt quidam nouitij, viri
 quondam in seculo elari, virtute militari insignes,
 quos ita consolatus est; Verè felices estis, & terque
 quaterque beati, qui de vana vestra conuersatione
 atque mundana vanitate per diuinam misericordiam
 vocati estis, partem in cœlis cum iustis habituri: con-
 stat enim de salute vestra, si tamen perseueraueritis:
 Nam dominus David indefinenter pro vobis preces
 ad Dominū fudit, quatenus quod salubriter inchoa-
 stis, feliciter compleatis. Vnum autem eorum no-
 mine exprimens, de eo dicebat, nisi portas Claustrij
 ingressus fuisset, mortis æternæ portas non euasisset.
 Aderant & hospites conuertendi gratia de sedibus
 suis euocati, sed nimio adhuc rerum temporalium a-
 more detenti, rem arduam aggredi dubitabant. Qui
 fiducialiter accedentes ad virum Dei, mentisque flu-
 ctuationem confessi, quod videlicet velle adiaceret
 eis, perficere autem bonum non inuenirent: suppli-
 cabant vt orationibus eius adiuti mererentur in bo-
 no stabiliri. Et ille: Quam diu mente adhæretis secu-
 lo, non potestis perfectè placere Deo, nec firmari in
 bono, habentes voluntatem fixam in malo: quapro-
 pter recedite omnino ab his, quæ inutiliter amatis, &
 non deerit vobis gratia Saluatoris. Si vidissetis quæ
 ego vidi, omnem gloriam mundi vilem reputaretis.
 Deinde multa quærebant: ille de patre, ille de fratre,
 ille de suo statu futuro, ille de præsentij. Sed vir Dei ita
 de singulis responsū reperauit, vt secretorū reuelator
 & conscientiarū inspector esse probaretur. Mox vocā-
 te Domino S. illa anima carne soluta est, ad dolores
 corporis ultra non reditura, sed vt credimus, immor-
 talitatis luce vestienda, & perenni gaudiorum suauita-
 te reficienda. Duo hæc capitula, sicut quinque reli-
 qua, quæ sequuntur, à quodā reperi notata, qui se ea,
 quæ dicta sūt, vidisse & audiuisse cōmemorat, quæ pe-
 rare nō sū passus: habēt præterea plures testes, qui ad-
 huc

huc supersunt. APOLLONIUS: Prosequere obsecro residua, quia tanto sunt audientibus gratiora, quanto tuo testimonio recenter gesta scripto sunt mandata.

CAPVT IV.

CÆSARIUS:

FVit in eadem domo monachus sacerdos, nomine Sigerus, ætate iuuenis, & amator ordinis, sui corporis seuerus castigato, qui inter cætera virtutum opera, sanctam Dei genitricem ardentè diligebat, & quibus poterat modis, alios ad amorem eius accendebat. Cùm autem accersionis suæ hora imminabat, eo quod infirmaretur, & languor esset fortissimus, quidam Conuersus, magna Dei gratia præditus, quæ Dominus secretis consolationibus suis frequenter consolari dignatur, huiusmodi visionem vidit: Visa est ei tabula defunctorum pulsari, & ire cœpit ad muniedum fratris exitum: & fortè transitum habens per palatium operis mirifici, inuenit residentem in eo matronam reuerendæ dignitatis, cuius facies angelicam præferebat gratiam, & niueum indumenta candorem. Hærebat igitur defixis in eam luminibus, certus tam desiderabili personæ diuinum numen inesse: denique tantæ diuinitatis præsentia ausum præbente, propius accedit, non metuens offensæ periculum, & familiariter verba conserit, dicens; Amantissima domina, quid causæ habes ingredi ad nos, cùm hoc non sit licitum matronis? Et illa: Speciali, inquit, jure fungor in domo ista, & venio visitare familiares & domesticos meos. Et ille, piam pro fratribus gerens sollicitudinem, ait: Ecce fratres nostri viritim decedunt, iuuenes, & senes, & mediocres, & non est personarum acceptio: quid inde nobis faciendum est? Et illa: Debetis decantare, Te Deum laudamus. Cùm plura responderet, hæc tantùm verba retinuit vir simplex & sine litteris. Interim verò pulsata est tabula, & cessauit visio figuratiua. Credimus piam Dei genitricem, vtpote matrem misericordiæ, fideli suo in morte non defuisse, & tale iudicium aduentus sui dedisse.

CÆ